

LẠC ĐƯỜNG

1.
Đường về qua núi xa mù
Tôi theo qua núi rồi mù dáng em.
Lỡ mai thắc thẻo trông tìm
Còn đâu thấy lại bóng chim đã ngàn.
2.
Con đường chạy giữa sương thu
Tôi về chạy giữa mùa thu lạc người.
Người giờ như áng mây trôi
Tôi trên đèo vắng nhớ người rưng rưng !
3.
Rồi mai người rẽ chân mây
Tôi về phố cũ buồn lây lất buồn .
Vòng tay chưa khít đã buông,
Môi hôn mới nụ đã hôn dấu phai .
Thôi thì còn chút trần ai
Giữ nhau chút mộng lạc loài vậy em.

ĐÔNG BẮC

Người đi đông bắc lỡ đường
vàng thu lá đỏ mù sương nhớ về
Chân chùng gối mỏi sơn khê
có con nhận trắng lối thề kêu thương.

BÃI CHIỀU

Bãi chiều sương khói lặng thinh
Em con nước lớn guộn mình đi xa.
Một tôi với bóng xế tà
với thân xác lạnh phù hoa bến người !

KHI VỀ

Khi về trời đã sang thu,
hàng cây trước ngõ đã mù trong sương.
Xa thì xa đã dậm trường !
Mai rồi ai tiếc bóng hường nhan phai ?
CAO VỊ KHANH